

Bemærkninger til forslaget

I 1991 havde Folketinget en forespørgselsdebat, hvor man diskuterede, hvordan regeringen agtede at sikre tilstrækkelige behandlingstilbud, boligforhold, beskæftigelsesmuligheder og fritidsaktiviteter for udskevne psykiatriske patienter.

Der blev dengang, altså for 6 år siden, vedtaget en dagsorden, der opfordrede kommunerne til, eventuelt i samarbejde med frivillige organisationer, at forstærke udbygningen af opfølgende foranstaltninger for psykiatriske patienter i form af bofællesskaber, beskæftigelses-, undervisnings- og fritidstilbud samt dag/døgn-virksomhed. Det blev vedtaget at nedsætte en følgegruppe bestående af praktikere, brugere og pårørende på området med henblik på at komme med forslag til langsigtede løsninger på det sociale område. Det blev fulgt op af en ny dagsorden den 1. december 1992, hvor et enigt Folketing pålagde regeringen blandt andet at udvikle sociale boformer sammen med kommunerne og amterne med henblik på varige løsninger for socialt udsatte grupper, herunder personer med psykiske lidelser og misbrugsproblemer. Der har således været nedsat en følgegruppe og arbejdsgrupper i både Social- og Boligministeriet omkring boligproblematikken for de udstødte grupper herunder blandt andet regeringens Byudvalg og fremrykningsudvalget.

Socialministeriet har i foråret 1997 udarbejdet en midtvejsstatus over boligsociale projekter, som er igangsat på baggrund af 30 forslag fra regeringens udvalg. Hvis man læser rapporten, fremgår det, »at det især er de stærke beboere, der etablerer netværk via projekterne, ofte med udgangspunkt i de brede beboerrettede aktiviteter i projekterne, hvorimod de svage beboere kun sjældent har kunnet forankre sig i disse almene netværk. Ofte har det - og ofte på trods af vedvarende forsøg - været vanskeligt at etablere sociale selvstående projekter for og sammen med de svageste beboergrupper, herunder marginalgrupper, hvor kommunerne har et særligt socialt ansvar. Ifølge statusrapporterne falder de svagt motiverede udsatte grupper hurtigt fra, møder ofte ikke op og har svært

ved at overholde aftaler m.v. og opfattes måske krævende, tids- som ressourcemæssigt«.

Så selv om Folketinget den 1. december 1992 tog det usædvanlige skridt, at de igennem en motiveret dagsorden pålagde regeringen at gøre en særlig indsats for de såkaldte socialt udstødte personer, så er det ikke lykkedes at hjælpe de allersvageste. Vi må erkende, at det ikke er lykkedes at integrere de hjemløse og de socialt udstødte i lokalsamfundet. Regeringens Byudvalg har forsøgt sig med en lang række initiativer. Nogle af de gennemførte initiativer har SF's fulde støtte. Derimod finder SF ikke, at regeringens initiativer har givet de allersvageste en bedre boligsituation.

En række sager har vist, hvor magtesløs en kommune er over for boligsociale problemer. Sociale problemer har en tendens til at koncentrere sig i bestemte kommuner, bestemte kvarterer og bestemte bebyggelser. Det medvirker ofte til, at problemerne bliver selvforstærkende. Men i dag er situationen ofte den, at folk med sociale problemer og uden bolig kun kan få anvist en lejlighed i problemkommunerne og i problembebyggelserne.

SF ønsker derfor, at der rettes op på situationen ved, at der gennemføres forslag, som

1. sikrer, at alle kommuner hurtigst muligt mærker et nærmere fastsat antal boliger til de vanskeligt stillede grupper i Danmark,
2. sikrer, at tilgangen til forsorgshjem og herberger standses, ved at der etableres bedre og flere behandlingstilbud til misbrugere og sindslidende,
3. sikrer, at der tages initiativ til at udarbejde et program for at forbedre standarden på forsorgshjem og herberger samt
4. sikrer en bedre spredning, ved at der etableres flere botilbud fra kommunerne, jf. bistanndslovens § 68 B.

Ad 1

Arbejdet med at forbedre livsvilkårene for de udstødte grupper har bl.a. været at tilbyde midlertidige bo- og overnatningsmuligheder og tilbud om støtte og